

e sănătoasă cu toate că e sburdalnică, lucru mare, sau chiar poate de aceea, căci de n-ar fi în toate bune, de bună seamă ar tăcea tăcerea peștelui și aceasta n-ar fi pe placul nostru nici de acum.

Apoi, să primești și d-ta cu părinții și cu toți cei de acasă urările mele de bine cele mai călduroase. Și iartă-mă, te rog, de îndrăzneala mea cea mare și de scrisul meu puțin citet, acesta este — căci cine e desăvârșit în lumea aceasta păcătoasă — cel mai mare cusur al meu (sau cum zic soldații români de aici, cea mai mare hibă a mea).

Complimente și să auzim de bine!

Dr. Ion Urban Jarník

Arh. Stat. Brașov
 Colecția Bibl. „Astra“ Brașov
 Donația Ioan Popea, nr. 118

ANEXA 4

Doamne, Dumnezeu, împacă-i
 Pe-mpărați să facă pace,
 Că-i destul de un an de zile,
 De când maicile suspină,
 Dar copile tinerele
 C-or rămas prea singurele,
 Și-or rămas cu foc și jele,
 De doru de părințele.
 Oi, săraca, mîndra mea!
 De la cîte m-o scos ea,
 De la una nu mă poate,
 Din catane, de la moarte.
 Din sat eu cînd am plecat,
 Mai bine să fi crăpat,
 Tri (sic) copii mici am lăsat
 Și muierea jeluică,
 Că-i la lucru singurea,
 Singurea și necăjită
 Și cu inima rău friptă.
 Strigă, doamne, cine strigă,
 Dintr-un deal galițian
 C-o trecut de mult un an
 De cînd lumea-i cu amar.
 Nu mi-ar fi așa năcaz,
 Dar mă tem, mai ține-un an,
 De cînd d-acas am plecat.
 Moșia mi s-a uscat,
 Casa mi s-a întunecat
 Și oglinda s-a crăpat.
 Briciu-n ladă a ruginit